

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Dalawampu't Tatlo

Ang mga Lalaking Manglilibak

Jeff Pippenger

2023-12-18

Tinukoy ni Sister White na kapag ibinagsak ang mga malalaking gusali ng Lungsod ng New York, ay matutupad ang Apocalipsis kabanata labing-walo, talatang isa hanggang tatlo.

At pagkatapos ng mga bagay na ito, nakita ko ang isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian. At siya'y sumigaw nang makapangyarihan, na may malakas na tinig, na sinasabi, Bumagsak, bumagsak ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo, at kulungan ng bawat maruming espiritu, at hawla ng bawat di-malinis at kasuklam-suklam na ibon. Sapagkat ang lahat ng mga bansa ay uminom ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid, at ang mga hari sa lupa ay nakiapid sa kaniya, at ang mga mangangalakal sa lupa ay nagyaman sa pamamagitan ng kasaganaan ng kaniyang mga kalayawan. Apocalipsis 18:1-3.

Pagsapit ng Setyembre 11, 2001, ang mga "hari" sa lupa ay nakiapid na sa Simbahang Romano. Pagkaraan ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig, si Pangulong Harry S. Truman, sa unang pagkakataon, noong 1951, ay nagtalaga ng isang embahador sa Vatican. Ang kanyang pagtatangkang magtatag ng ugnayang pampolitika sa Papado ay tahasang tinanggihan ng Kongreso ng Estados Unidos, ngunit hindi na gayon nang, makalipas ang mga dekada, si Pangulong Ronald Reagan, noong 1984, ay nagtalaga ng isang embahador sa Vatican. Pagsapit ng 2001, ang lahat ng mga bansa ay nakiapid na sa Vatican sa pamamagitan ng pagtatatag ng ugnayang diplomatiko sa patutot ng Tiro.

Pagsapit ng Setyembre 11, 2001, ang lahat ng "mga bansa" ay nakainom na ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid. Ang alak ng Babilonya ay kumakatawan sa lahat ng sari-saring kabulaanan na isinusulong ng papasiya, ngunit ang isang natatanging uri ng alak na tinutukoy sa mga talatang ito ay ang alak ng poot ng kaniyang pakikiapid. Ang poot ng papasiya ay ang pag-uusig niya sa mga hindi niya sinasang-ayunan. Isinasakatuparan niya ang kaniyang pag-uusig sa pamamagitan ng paggamit sa kapangyarihan ng estado upang gawin ang kaniyang maruming gawain. Ang alak ng kaniyang poot ay ang kaniyang natatanging bote ng kamalian na kumakatawan sa paggamit sa kapangyarihan ng estado laban sa mga itinuturing niyang mga erehe.

Sa panahon mula 11 Agosto 1840 hanggang 22 Oktubre 1844, ang Adbentismo ng mga Millerita, na tinawag na lumabas mula sa Panahon ng Kadiliman at inihiwalay mula sa mga iglesyang Protestante na noon ay naging mga anak na babae ni Roma, ay noon naging tunay na Protestanteng sungay sa ibabaw ng bagong lumitaw na hayop na mula sa lupa. Tinutukoy ni Pedro ang mga katangian ng yaong bagong hinirang na bayan ng Diyos bilang isang bansa.

Ngunit kayo ay lahing hinirang, pagkasaserdoteng maharlika, bansang banal, bayang pag-aari; upang inyong ipahayag ang mga kapurihan niya na tumawag sa inyo mula sa kadiliman tungo

sa kanyang kagila-gilalas na liwanag: na noong una'y hindi kayo isang bayan, ngunit ngayo'y bayan ng Diyos; na dating hindi nagtamo ng kahabagan, ngunit ngayo'y nagtamo ng kahabagan. 1 Pedro 2:9, 10.

Pagsapit ng 11 Setyembre 2001, ang Simbahan ng mga Adventista ng Ikapitong Araw ay matagal nang, at madalas na, gumagamit ng balangkas na pampulitika ng pamahalaan ng Estados Unidos upang atakihin ang itinuturing nitong mga erehe. Matagal pa bago sumapit ang 2001, ang mga Adventista ay nakainom na ng natatanging alak ng Babilonya na kumakatawan sa paggamit ng kapangyarihan ng estado upang atakihin ang itinuturing nilang mga erehe.

Si Efraim ay sagisag ng paghihimagsik ni Jeroboam at ng hilagang kaharian ng Israel, at sinimulan ni Isaias ang kabanata dalawampu't walo sa pamamagitan ng pagtawag sa Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw bilang mga lasing na taga-Efraim.

Sa aba ng korona ng kapalaluan, sa mga lango sa alak ng Efraim, na ang maningning na kagandahan ay isang bulaklak na kumukupas, na nasa tuktok ng matabang libis ng mga nadadaig ng alak! Narito, ang Panginoon ay may isang makapangyarihan at malakas, na gaya ng unos ng ulan ng yelo at bagyong pumupuksa, gaya ng baha ng mga malalakas na tubig na nag-uumapaw, ay ibabagsak niya sa lupa sa pamamagitan ng kaniyang kamay. Ang korona ng kapalaluan, ang mga lango sa alak ng Efraim, ay yuyurakan sa ilalim ng mga paa: At ang maningning na kagandahan, na nasa tuktok ng matabang libis, ay magiging isang bulaklak na kumukupas, at gaya ng maagang bunga bago ang tag-init; na kapag nakita ito ng tumitingin, samantalang nasa kaniyang kamay pa, ay kinakain niya ito agad. Sa araw na yaon ang Panginoon ng mga hukbo ay magiging isang korona ng kaluwalhatian, at isang diyadema ng kagandahan, sa nalabi ng kaniyang bayan, At magiging espiritu ng kahatulan sa nauupo sa paghatol, at kalakasan sa kanila na ibinabaling ang labanan tungo sa pintuang-bayan. Ngunit sila man ay nagkamali dahil sa alak, at dahil sa matapang na inumin ay naliligaw; ang saserdote at ang propeta ay nagkamali dahil sa matapang na inumin; nilamon sila ng alak, naliligaw sila dahil sa matapang na inumin; nagkakamali sila sa pangitain, at natitised sila sa paghatol. Sapagkat ang lahat ng mga dulang ay puno ng suka at karumihan, anupa't walang pook na malinis. Isaias 28:1-8.

Dumating ang Ikatlong Sa Aba noong Setyembre 11, 2001, at dumating ito sa "korona," na kumakatawan sa pamunuan ng "mga manginginginom ng Efraim." Hindi nito sinalakay ang punong-tanggapan ng iglesia sa Maryland sa pamamagitan ng isang eroplanong puno ng gatong, kundi minarkahan nito ang kanilang pagkabigong kilalanin na ang pagdating ng Islam ng Ikatlong Sa Aba ang siyang pasimula ng mensahe ng huling ulan ng ikatlong anghel. Ang pasimula mismo ng mensahe at gawaing inaangkin nilang sila'y itinindig upang ipangaral. Natukoy sila hindi lamang bilang ang korona, na kumakatawan sa pamunuan, kundi bilang ang "korona ng kapalaluan," at sa gayon ay tinutukoy ang isa sa dalawang uri ng mga sumasamba na noon at ngayo'y nalilikha sa pagtatalo sa kabanata dalawa ng Habakuk. Noong Setyembre 11, 2001, ang mga bantay ni Habakuk ay nanindigan sa kanilang puwesto sa labanan sa pintuang-bayan.

Ang mga pintuang-bayan ng Jerusalem ang pook kung saan isinasagawa ang pakikipag-ugnayan ng mga taga-Jerusalem. Ang labanan sa mga pintuang-bayan ay kumakatawan sa "pagtatalo" ng

nakaraang kabanata ni Isaias na nagsimula sa araw ng silangang hangin (ang araw ng Islam). Ang dalawang uri ng mga sumasamba sa siping iyon ayon kay Habakuk ay kinakatawan ng dalawang korona. Ang mga lasing ng Efraim, na sa puntong iyon ay ginamit na ang kapangyarihan ng estado upang ipanalò ang kanilang mga argumento laban sa mga itinuring nilang mga erehe, ay isinasaalungat sa korona ng Panginoon ng mga Hukbo. Kapag si Cristo ay inihaharap bilang ang Panginoon ng mga Hukbo, ito'y sumasagisag sa Kanyang gawain bilang pinuno ng Kanyang hukbo. Ang labanan sa pintuang-bayan ay ang pakikidigmang kinakatawan ng pagtatalo hinggil sa tunay at huwad na teolohiya.

Hindi lamang ang pamunuan ng General Conference ang inilarawan bilang mga lasenggo ng Efraim, kundi pati ang mga pari (ang ministryong pastoral) at ang mga propeta (ang mga teologo at mga tagapagturo) ay naliligaw sa daan dahil sa matapang na inumin. Gaya ng sinasabi ni Isaias sa mga unang talata ng kaniyang hula, ang tinutukoy ay ang buong iglesia.

Ang pangitain ni Isaias na anak ni Amoz, na kanyang nakita tungkol sa Juda at Jerusalem, nang mga araw ni Uzias, Jotam, Ahaz, at Ezequias, mga hari ng Juda. Dinggin, O mga langit, at pakinggan, O lupa; sapagkat ang Panginoon ay nagsalita: Ako'y nagpalaki at nag-aruga ng mga anak, ngunit sila'y naghimagsik laban sa akin. Nakikilala ng baka ang may-ari nito, at ng asno ang sabsaban ng kanyang panginoon; ngunit ang Israel ay hindi nakaaalam, ang aking bayan ay hindi nagsasaalang-alang. Ay, bansang makasalanan, bayang nabibigatan sa kasamaan, binhi ng mga manggagawa ng kasamaan, mga anak na mga tagapagpasama! Pinabayaan nila ang Panginoon, kanilang ginalit ang Banal ng Israel, sila'y lubos na nagsitalikod. Bakit pa kayo parurusahan? Lalo't lalo kayong manghihimagsik; ang buong ulo ay may sakit, at ang buong puso ay nanlulupaypay. Isaias 1:1-5.

Ang makasalang bansa ay may karamdaman, at nalampasan na nito ang panahong maaari pang maibigay ang anumang lunas na makapagpapabago sa puso at isip nito. Itinutukoy ni Isaias na ang mga manginginom ng alak ay wala sa daan, at ang daang iyon ay tinukoy ni Jeremias bilang ang “mga dating landas.” Noong Setyembre 11, 2001, nagsimulang bumuhos ang huling ulan, at itinutukoy ni Jeremias na kapag tayo'y lumalakad sa mga dating landas, na siya namang “daan” na hindi kinaroroonan ng mga manginginom, doon natin nasusumpungan ang kapahingahan ng huling ulan.

Ganito ang sabi ng Panginoon, Tumindig kayo sa mga lansangan, at tingnan, at magtanong tungkol sa mga sinaunang landas, kung saan naroon ang mabuting daan, at lumakad kayo roon, at makasusumpung kayo ng kapahingahan para sa inyong mga kaluluwa. Ngunit kanilang sinabi, Hindi kami lalakad doon. Naglagay din ako sa inyo ng mga bantay, na nagsasabing, Makinig kayo sa tunog ng pakakak. Ngunit kanilang sinabi, Hindi kami makikinig. Kaya't dinggin ninyo, kayong mga bansa, at alamin, O kapulungan, kung ano ang nasa gitna nila. Dinggin mo, O lupa: narito, magdadala ako ng kasamaan laban sa bayang ito, yaong bunga ng kanilang mga pag-iisip, sapagkat hindi nila pinakinggan ang aking mga salita, ni ang aking kautusan, kundi ito'y kanilang itinakwil. Jeremias 6:16-19.

Ang mga manginginom ng Ephraim ay nalihis sa daan noong ika-11 ng Setyembre, 2001, at “tumalikod paurong” noong 1863, nang sinimulan nila ang proseso ng pagtanggap sa “mga dating

landas.” Nasa “mga dating landas” na matatagpuan ang kapahingahan at pagpapasariwa ng “huling ulan,” at ang ulan na iyon ay nagsimula sa mismong oras na ipinahayag laban sa kanila ang “Woe.” Ang ikatlong “Woe” ng Islam ay hindi nakilala ng putong ng kapalaluan ng Ephraim, sapagkat unti-unti nilang itinakwil ang mga saligang katotohanang tumutukoy sa papel ng Islam sa propesiya. Tinutukoy ni Jeremia na sa panahong iyon ay nagbangon ang Panginoon ng mga bantay, na siyang mga bantay ni Habakkuk, at ipinahayag nila sa mga manginginom ng Ephraim, sa labanan sa mga pintuang-bayan, na kailangan nilang makinig sa tunog ng trumpeta. Ang ikatlong “Woe” na dumating noong ika-11 ng Setyembre, 2001, ay ang ikapitong Trumpeta.

Tinutukoy ni Isaias na, “sila’y lumilihis sa daan dahil sa matapang na inumin; nagkakamali sila sa pangitain, at natitisod sa paghatol. Sapagkat ang lahat ng mga dulang ay puno ng suka at karumihan, anupa’t walang dakong malinis.” Ang huwad na tapyas, na ipinakilala noong 1863, na nag-alis sa “pitong ulit,” at nangailangan ng isang poliyetong paliwanag bilang kalakip, ay kumakatawan sa isang kopyang-huwad ng dalawang banal na tapyas ni Habakuk; ngunit ang mga huwad na “dulang” na ginamit ng mga lasenggo ay puno ng suka, at sila’y nagkakamali sa pangitain. Ang mga bantay nina Habakuk at Jeremias ay sinabihan na, sa pagtatalo tungkol sa metodolohiya, isulat nila ang “pangitain” sa mga “tapyas,” ngunit ang mga huwad na dulang ng mga lasenggo ay naglalahad ng maling pangitain.

Kung walang pangitain, ang bayan ay napapahamak: ngunit ang tumutupad sa kautusan ay mapalad. Kawikaan 29:18.

Tinanggihan ng mga manginginom ng Efraim ang kautusan ng Diyos, ngunit ang konteksto ng "pagtatalo," ng pakikipagdigma sa pintuang-bayan, ay ang propetikong kautusan ng Diyos, na kinakatawan ng metodolohiyang itinatag sa kilusan ng unang at ikatlong anghel. Matapos mailatag ni Isaias ang balangkas sa unang walong talata ng kabanata dalawampu’t walo, tinutukoy niya ang metodolohiyang siyang huling ulan, at partikular na kinikilala ang mga manginginom bilang ang "mga lalaking mapanlibak, na namumuno" "sa Jerusalem."

Kanino niya ituturo ang kaalaman? At kanino niya ipauunawa ang katuruan? Sa mga inawat sa gatas, at inihawalay sa mga suso. Sapagkat utos sa utos, utos sa utos; alituntunin sa alituntunin, alituntunin sa alituntunin; dito’y kaunti, at doo’y kaunti. Sapagkat sa pautal-utal na mga labi at sa ibang wika siya’y sasalita sa bayang ito—sa kanila na kaniyang sinabi, “Ito ang kapahingahan na dito ninyo mapagpapahinga ang napapagal; at ito ang paggiging sariwa”; gayunma’y ayaw nilang makinig. Nguni’t ang salita ng Panginoon sa kanila ay naging: “Utos sa utos, utos sa utos; alituntunin sa alituntunin, alituntunin sa alituntunin; dito’y kaunti, at doo’y kaunti”; upang sila’y pumaroon, at mabuwal nang patalikod, at madurog, at masilo, at madakip. Kaya pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon, kayong mga manunuya, na namumuno sa bayang ito na nasa Jerusalem. Sapagkat inyong sinabi, “Nakipagtipan kami sa kamatayan, at sa Sheol kami’y may kasunduan; kapag dumaan ang rumaragasang hagupit, hindi ito darating sa amin; sapagkat ang kasinungalingan ang ginawa naming kanlungan, at sa ilalim ng kabulaanan kami’y nagkubli.” Kaya ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: “Narito, naglalagay ako sa Sion, bilang saligan, ng isang bato, batong sinubok, mahalagang batong panulukan, matibay na saligan; ang sumasampalataya ay hindi magkukumahog. Ilalapat ko ang

kahatulan ayon sa pisi ng panukat, at ang katuwiran ayon sa pambigat na tingga; at wawalisin ng graniso ang kanlungan ng kasinungalingan, at babahain ng tubig ang dakong pinagkukublihan. At ang inyong tipan sa kamatayan ay mawawalang-bisa, at ang inyong kasunduan sa Sheol ay hindi mananatili; kapag dumaan ang rumaragasang hagupit, kayo'y yuyurakan nito." Isaias 28:9-18.

Ang "pagtatalo" ay dito inilalarawan sa pamamagitan ng ganitong pananalita: "Sino ang tuturuan niya ng kaalaman? at sino ang kanyang gagawing makaunawa ng aral?" Ang "sino" ay tumutukoy sa mga maaaring maging mag-aaral, ngunit ang paksa ay tungkol sa pag-unawa sa aral, na siyang kaalaman. Kapag ang aklat ni Daniel ay inalisin ng tatak, may paglagô ng kaalaman, na kumakatawan sa higit na pag-unawa sa mga katotohanan ng Salita ng Diyos. Ang salitang "doktrina" ay nangangahulugang isang hanay ng mga paniniwala, mga prinsipyo, mga turo, o mga alituntunin na bumubuo ng isang natatanging sistema ng pag-iisip o ng isang katawan ng kaalaman. Upang maunawaan ang mga biblikal na "doktrina," kinakailangan ang isang biblikal na metodolohiya upang mabuo ang katawan ng kaalaman.

Ang metodolohiya ay tinutukoy bilang "dapat ay alituntunin sa alituntunin, alituntunin sa alituntunin; guhit sa guhit, guhit sa guhit; dito ng kaunti, doon ng kaunti." Ang metodolohiyang kumilala sa Setyembre 11, 2001 bilang pagdating ng ikatlong "Sa Aba" ay nakasalig sa pag-uugnay ng linyang propetiko ng unang "Sa Aba" sa linyang propetiko ng ikalawang "Sa Aba," na nagbibigay ng dalawang saksi sa linya ng ikatlong "Sa Aba." Ang nasabing metodolohiya ang pagsubok ng "pagtatalo" na nagbubunga ng dalawang uri ng mga mananamba, sapagkat "ang salita ng Panginoon ay naging sa kanila alituntunin sa alituntunin, alituntunin sa alituntunin; guhit sa guhit, guhit sa guhit; dito ng kaunti, doon ng kaunti; upang sila'y makaparoon, at mabuwal nang patalikod, at mabali, at masilo, at madakip."

Ang limang pagkatisod ng mga taong mapanlibak na namumuno sa Jerusalem ay kumakatawan sa limang dalagang mangmang. Ang metodolohiya ay malinaw na isang pagsubok, sapagkat tinanggihan ng mga lasing ng Efraim ang mga dating landas ni Jeremias, tumangging duminig sa babala ng trumpeta ng mga bantay, lumikha ng mga huwad na tapyas, at nakipagtipan sa kamatayan; sa mismong oras ding iyon na ang mga may suot ng putong ng Panginoon ng mga hukbo sa labanan sa pintuang-bayan ay nagtatatag ng tipan ng buhay.

Noong ika-11 ng Setyembre, 2001, ang huling ulan, na siyang kapahingahan at pagpapasariwa, ay nagsimulang bumuhos, at nagsimula ang pagtatatak sa isandaan at apatnapu't apat na libo. Nagpasimula ito ng isang pagtatalo hinggil sa metodolohiya ng mga manginginom ng alak ng Efraim, at sa metodolohiyang kinakatawan ng sugo na si Elias. "Marami" ang mabubuwal kasama ng mga manginginom, ngunit ang kakaunti na hihirangin ay yaong naghihintay sa Panginoon.

Sapagkat ganito ang sinalita sa akin ng Panginoon sa pamamagitan ng kamay na makapangyarihan, at tinuruan niya ako na huwag lumakad sa daan ng bayang ito, na sinasabi, Huwag ninyong tawaging "sabuwatan" ang lahat ng tinatawag ng bayang ito na "sabuwatan"; at huwag ninyong katakutan ang kanilang kinatatakutan, ni mangilabot kayo. Pakabalanin ninyo ang Panginoon ng mga hukbo mismo; at siya ang inyong katakutan, at siya ang inyong kakilabutan. At siya'y magiging isang santuwaryo; ngunit isang batong katitisan at isang

batong ikakatisod sa dalawang sambahayan ng Israel, isang silo at isang bitag sa mga naninirahan sa Jerusalem. At marami sa kanila ang matitisod, mabubuwal, madudurog, masisilo, at mahuhuli. Talian ang patotoo, tatakan ang kautusan sa gitna ng aking mga alagad. At maghihintay ako sa Panginoon, na nagtatago ng kanyang mukha sa sambahayan ni Jacob, at hahanapin ko siya. Isaías 8:8-17.

Tiyak na kaayon ni Isaías ang sarili niyang mga pahayag, kaya ang marami na nabubuwal sa kabanata dalawampu't walo ay sila ring nabubuwal sa kabanata walo. Sa kabanata walo, makikita natin na ang kanilang pagbagsak ay nagaganap sa panahon ng paglalagay ng tatak, na nagsimula noong Setyembre 11, 2001. Ang babala sa kabanata walo ay huwag lumakad sa “daan” ng bayang ito, sapagkat sila ang tumangging lumakad sa daan ng mga dating landas na ipinahayag ni Jeremias, kung saan naroroon ang mensahe ng Huling Ulan. Ang mga nabubuwal sa kabanata walo ay yaong nagtitiwala sa “sabuwatan” na kumakatawan sa natatanging alak ng Babilonya, na isinasagisag ang alyansa ng iglesia at estado upang tutulan ang mga itinuturing na erehe. Ang bagay na nagtitisod sa kanila sa kabanata walo ay ang batong katitisan, na kumakatawan sa pinakaunang pagtangi sa saligang katotohanan noong 1863, ang “pitong ulit” ng Levitico dalawampu't anim, na itinakwil ng mga “tagapagtayo” noong 1863. Sa pagtanging iyon, bumalik sila sa apostatang metodolohiyang Protestante upang tanggihan ang mensaheng ibinigay ng mga anghel kay William Miller.

Sa kabanata dalawampu't walo, ang pagtangi sa bato ay nagbubunga ng paghatol ng umaapaw na hagupit, na siyang biblikal na sagisag ng tanda ng hayop na nagsisimula sa batas ng Linggo sa Estados Unidos, at pagkatapos ay bumabaha sa buong sanlibutan. Sa batas ng Linggo, ang tipang ginawa ng Iglesyang Adbentista sa “kamatayan” at “impiyerno” ay papawiin. Sa pagwawalis sa mga manginginom ni Efraim na nakipagtipan sa kamatayan, maaalis ang kanilang “kanlungan ng kasinungalingan.” Ang “kanlungan ng kasinungalingan” ay inilarawan ng apostol Pablo bilang ang kasinungalingang nagdudulot ng matinding pagkadaya, at ang matinding pagkadayang ibinubuhos sa mga mapanlibak na lalaking namumuno sa Jerusalem ay tugon sa kanilang pagkamuhi sa katotohanan.

Siya, na ang pagdating ay ayon sa pagkilos ni Satanas, na may buong kapangyarihan at mga tanda at mga kababalaghang mapanlinlang, at taglay ang lahat ng pandaraya ng kalikuan sa mga napapahamak; sapagkat hindi nila tinanggap ang pag-ibig sa katotohanan, upang sila'y maligtas. At dahil dito, ipapadala sa kanila ng Diyos ang makapangyarihang pagkalinlang, upang maniwala sila sa kasinungalingan: upang silang lahat na hindi sumampalataya sa katotohanan, kundi nalugod sa kalikuan, ay mahatulan. Ngunit kami ay may katungkulang laging magpasalamat sa Diyos dahil sa inyo, mga kapatid na minamahal ng Panginoon, sapagkat mula pa sa pasimula ay pinili kayo ng Diyos tungo sa kaligtasan sa pamamagitan ng pagpapabanal ng Espiritu at ng pananampalataya sa katotohanan; sa bagay na ito kayo'y tinawag niya sa pamamagitan ng aming ebanghelyo, upang kamtin ninyo ang kaluwalhatian ng ating Panginoong Jesucristo. Kaya nga, mga kapatid, magpakatatag kayo, at panghawakan ninyo ang mga tradisyong itinuro sa inyo, maging sa pamamagitan ng salita, o ng aming sulat. 2 Tesalonica 2:9-15.

Ang “kanlungan ng kabulaanan,” na nagbunga ng “makapangyarihang pagdaraya,” sa huli ay nagdadala ng parusa ng nalalapit na batas sa Linggo. Kinilala ng apostol Pablo ang uring hindi umiibig sa katotohanan, at ang uring pinapaging-banal ng katotohanan, kaya’t tinutukoy niya ang dalawang uri sa pagtatalo sa ikalawang kabanata ng Habakuk. Sa kabanata dalawampu’t siyam, sinimulan ni Isaias sa pag-uulit ng salitang “Ariel,” na isa pang pangalan ng Jerusalem.

Sa aba mo, Ariel, Ariel, ang lungsod na tinirhan ni David! Idagdag ninyo ang taon sa taon; hayaang magpatay sila ng mga hain. Isaias 29:1.

Ang makasagisag na pagdodoble ng "Ariel" (ang lungsod ng Jerusalem) ay muling hinahatulan ng isang "sa aba." Ang pagpatay sa mga hain na "taon-taon" ay kumakatawan sa patuloy na paghihimagsik na nagsimula noong 1863. Ang mga kasunod na talata ay nagbabalangkang ng hatol na ipapataw sa Simbahang Seventh-day Adventist sa yugto ng krisis ng batas ng Linggo. Sa talatang siyam, isang "kabalaghan" ang tinutukoy, na nagbibigay-diin sa pagtatalo hinggil sa metodolohiya, kasabay na tinutukoy ang mapaghimagsik na kalagayan ng Adventismo bilang isang sangkap ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na nauugnay din sa ikalawang anghel, gaya ng kinakatawan ng pagdodoble ng "Ariel" sa unang talata.

Manatili kayo at mamangha; sumigaw kayo at magsihyaw: lasing sila, ngunit hindi sa alak; pasuray-suray sila, ngunit hindi sa matapang na inumin. Sapagkat ibinuhos ng Panginoon sa inyo ang espiritu ng malalim na antok, at ipinikit ang inyong mga mata: ang mga propeta at ang inyong mga pinuno—ang mga tagakita—ay tinakpan niya. At ang pangitain ng lahat ay naging sa inyo na gaya ng mga salita ng isang aklat na nakatatakan, na ibinibigay ng mga tao sa isang may pinag-aralan, na sinasabi, Basahin mo ito, ipinamamanhik ko sa iyo; at siya’y nagsasabi, Hindi ko mababasa; sapagkat nakatatakan ito: At ang aklat ay ibinibigay sa isa na walang pinag-aralan, na sinasabi, Basahin mo ito, ipinamamanhik ko sa iyo; at siya’y nagsasabi, Wala akong pinag-aralan. Kaya’t sinabi ng Panginoon, Yamang ang bayang ito ay lumalapit sa akin sa pamamagitan ng kanilang bibig, at pinarangalan ako ng kanilang mga labi, ngunit inilayo ang kanilang puso sa akin, at ang kanilang pagkatakot sa akin ay itinuturo sa pamamagitan ng utos ng mga tao: Kaya, narito, magpapatuloy akong gumawa ng isang kagila-gilalas na gawa sa gitna ng bayang ito, isang gawaing kagila-gilalas at kamangha-mangha: sapagkat ang karunungan ng kanilang matatalino ay mapaparam, at ang pagkaunawa ng kanilang maunawain ay malilihim. Isaias 29:9-14.

Sa “pagtatalo” na naitala sa kabanata dalawampu’t pito, na kumakatawan sa pagtatalo ng tunay na metodolohiya laban sa huwad na metodolohiya, ang kalasingan ng mga lalaking mapanlait na namumuno sa Jerusalem ay tinutukoy bilang isang pagkabulag na humahadlang sa pamunuan ng Adventismo na maunawaan ang aklat na nakatatakan. Ang mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis ay iisang aklat, at ang bahaging naaalisan ng tatak sa aklat bago magsara ang probasyon ay ang Apocalipsis ni Jesu-Cristo. Kabilang dito ang hiwaga ng “ikawalo na buhat sa pito.” Ito ay kinakatawan ng “lihim” na ipinagkaloob kay Daniel upang maunawaan niya sa kabanata dalawa. Ito ang “nakatagong kasaysayan” ng Pitong Kulog. Ito ang mensahe ng Islam ng ikatlong “Sa aba,” at ang mensahe ng “Sigaw sa Hatinggabi.”

Ang iisang aklat, yaong Daniel at Apocalipsis, ay ibinigay sa mga kinakatawan ng Sanedrin noong panahon ni Cristo, na sumasagisag sa isang kaayusan ng pamumuno na nag-aangking itaguyod at ipagtanggol ang katotohanan ng Diyos, ngunit sa kahuli-hulihan ay nakikibahagi sa pagpapapako sa krus ng Katotohanan. Ang kaayusang kinakatawan ng Sanedrin ay yaong mga mapanuya na namumuno sa Jerusalem. Ibinigay sa kanila ang aklat na nakatatakan, at ang marangal, may pinag-aralan, at pantás nilang tugon hinggil sa kahulugan ng aklat ay ito: hindi nila ito mababasa, sapagkat nakatatakan. Pagkatapos, ang kawan na sinanay na sumunod lamang sa mga itinalaga bilang mga pinuno ay binigyan ng gayunding aklat, at ang kanilang tugon ay mauunawaan lamang nila ito kung ang mga mapanuya na namumuno sa Jerusalem, ang Sanedrin ng mga huling araw, ang magsasabi sa kanila kung ano ang kahulugan nito.

Ang metodolohiyang ibinigay kay William Miller, at pagkatapos sa Future for America, ay isang palatandaan ng kasaysayang propetiko. Ito ay isang palatandaang tumutukoy sa isang tanong sa pagsubok ukol sa buhay at kamatayan. Kung wala ang wastong metodolohiya, ang mensahe ng huling ulan ay “gaya ng mga salita ng isang aklat na tinatakan.” Kung wala ang mensahe ng huling ulan, ang karanasang ibinubunga ng mensaheng iyon ay imposibleng makamtan. Ang metodolohiyang iyon ay ang proseso ng paglalapat ng linyang propetiko sa ibabaw ng linyang propetiko, mula rito sa Biblia, at roon sa Biblia. Ang pagtatalo hinggil sa metodolohiya ay nagsimula nang ang unang mensahe ay pinagkalooban ng kapangyarihan, sa kapuwa pasimula at pagtatapos ng mga yugto ng kasaysayan ng mga huling araw.

Sa pasimula ng kasaysayan ng kilusang Millerita nagsimula ang pagtatalo noong Agosto 11, 1840, at ito ay naulit sa katapusan ng kasaysayang iyon, sa panahong lumipat ang kilusang Millerita ng Filadelfia tungo sa kilusang Millerita ng Laodicea. Muling nagsimula ang pagtatalo sa kasaysayan ng kilusang Laodiceano ng ikatlong anghel noong Setyembre 11, 2001, at ito’y nauulit sa katapusan ng kilusang iyon kapag ang kilusang Laodiceano ng ikatlong anghel ay lumilipat tungo sa kilusang Filadelfiano ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Sa pasimulang pagsubok ng mga Millerita, at sa pangwakas na pagsubok ng mga Millerita, ang pagsubok ay kinatawan ng metodolohiya ng sugo ni Elias. Si Jesus, bilang ang Alfa at Omega, ay laging inilalarawan ang wakas sa pamamagitan ng pasimula.

Ang metodolohiyang linya-sa-linya ang ating gagamitin ngayon habang sinisimulan nating isaalang-alang ang mga kabanata apat at lima ng aklat ni Daniel sa susunod na artikulo.

Walang sinuman ang may tunay na mensaheng nagtatalaga ng panahon kung kailan darating o hindi darating si Cristo. Maging panatag kayo na walang sinumang binibigyan ng Diyos ng awtoridad upang sabihin na ipinagpapaliban ni Cristo ang Kaniyang pagparito nang limang taon, sampung taon, o dalawampung taon. “Kaya’t kayo’y maging handa rin: sapagkat sa oras na hindi ninyo inaakala ay dumarating ang Anak ng tao” (Mateo 24:44). Ito ang ating mensahe, ang mismong mensaheng ipinahahayag ng tatlong anghel na lumilipad sa kalagitnaan ng langit. Ang gawaing dapat isagawa ngayon ay ang iparinig ang huling mensaheng ito ng awa sa isang bumagsak na sanlibutan. Isang bagong buhay ang dumarating mula sa langit at tumatangan sa buong bayan ng Diyos. Subalit darating ang mga pagkakabaha-bahagi sa iglesia. Dalawang panig ang mahuhubog. Ang trigo at ang sagbot ay sabay na lumalago

hanggang sa pag-aani.

Ang gawain ay lalalim at magiging higit na taimtim hanggang sa mismong pagtatapos ng panahon. At ang lahat ng mga kamanggagawa ng Diyos ay ipaglalaban nang buong kasigasigan ang pananampalatayang minsang ibinigay sa mga banal. Hindi sila maililihis mula sa kasalukuyang mensahe, na ang kaluwalhatian nito'y nagpapaliwanag na sa daigdig. Wala nang ibang nararapat ipaglaban kundi ang kaluwalhatian ng Diyos. Ang tanging batong mananatiling nakatayo ay ang Bato ng mga Panahon. Ang katotohanan gaya ng nasa kay Jesus ang kanlungan sa mga araw na ito ng kamalian....

Ang propesiya ay patuloy na natutupad, linya sa linya. Kung lalo tayong matatag na naninindigan sa ilalim ng watawat ng mensahe ng ikatlong anghel, lalo nating mauunawaan nang malinaw ang propesiya ni Daniel; sapagkat ang Pahayag ay karugtong ng Aklat ni Daniel. Kung lalo pa nating lubos na tatanggapin ang liwanag na iniharap ng Espiritu Santo sa pamamagitan ng mga pinabanal na lingkod ng Diyos, lalong lilitaw ang mga katotohanan ng sinaunang propesiya na may lalim at katiyakang gaya ng walang hanggang luklukan; matitiyak natin na ang mga tao ng Diyos ay nagsalita, nang sila'y pinakilos ng Espiritu Santo. Kailangang ang mga tao mismo ay mapailalim sa impluwensiya ng Espiritu Santo upang maunawaan ang mga pahayag ng Espiritu sa pamamagitan ng mga propeta. Ang mga mensaheng ito ay ibinigay, hindi para sa mga nagsalita ng mga propesiya, kundi para sa atin na nabubuhay sa gitna ng mga pangyayari ng kanilang katuparan.

“Hindi ko mararamdamang maaari kong iharap ang mga bagay na ito, kung hindi ibinigay sa akin ng Panginoon ang gawaing ito. Mayroon pang iba bukod sa iyo, at higit pa sa isa o dalawa, na tulad mo'y inaakalang mayroon silang bagong liwanag, at handang-handa na itong iharap sa mga tao. Ngunit kalugud-lugod sa Diyos na tanggapin nila ang liwanag na naibigay na at lumakad dito, at ibatay ang kanilang pananampalataya sa Banal na Kasulatan, na sumusuporta sa mga paninindigang pinanghawakan ng bayan ng Diyos sa loob ng maraming taon. Ang walang-hanggang Ebanghelyo ay dapat ipahayag sa pamamagitan ng mga taong kasangkapan. Tungkulin nating iparinig ang mga mensahe ng mga anghel na inilarawan bilang lumilipad sa kalagitnaan ng langit, taglay ang huling babala sa isang bumagsak na sanlibutan. Kung hindi tayo tinawag upang magpropesiya, tayo ay tinatawag upang sumampalataya sa mga propesiya, at makipagtulungan sa Diyos sa pagbibigay ng liwanag sa mga isipan ng iba. Ito ang aming pinagsisikapang gawin.” Selected Messages, aklat 2, 113, 114.